

KORISNO UPOZORENJE

Dolaze nam dojave da se u zadnje vrijeme događaju provale u automobile na neobičan način. Najčešće se to događa na velikim parkiralištima i drugim frekventnim lokacijama kao što su gostionice, trgovački centri i sl.

Evo kako se to događa:

Pljačkaš čeka u blizini parkiranja i kad vi izlazeći iz auta zatvarate auto daljinskim ključem, on signal vašega ključa zablokira jačim signalom.

Što se dogodilo? Vi mislite da ste auto zaključali, no on je ostao otvoren.

Vrijeme do vašeg povratka daje pljačkašu dovoljno mogućnosti, da pretraži auto i uzme sve što je u njemu vrijedno.

Pri povratku vi opet otvarate auto na daljinu, ne znajući da je auto cijelo vrijeme bio otvoren.

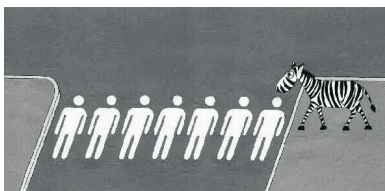
... I priča je završena!

Da ne biste i Vi jednoga dana bili žrtva ovakvog kriminala nemojte nikada ostaviti auto "daljinski zatvoren", a da niste i ručno provjerili da li je zaista zatvoren.

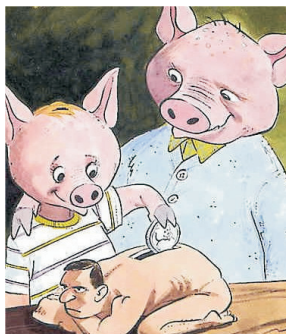

Kažu da i životinje sanjaju. Ne možemo doduše znati što ni kako, ali možemo pretpostaviti barem za neke od njih. Budući da su snovi često povezani sa željama...

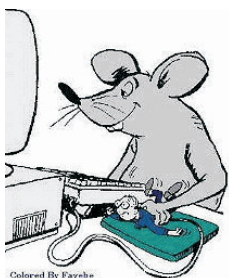
...zebra
vjerojatno
sanja ovo:

... prase ovo:

... a miš u snu
uživa ovako:

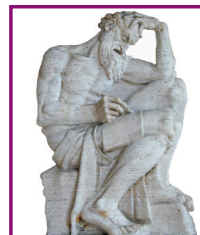

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

I. NEDJ. DOŠAŠĆA - 27.XI.2011.

Broj: 49(236)

Gospodine, Bože naš,
obnovi nas!
Razvedri lice svoje
i spasi nas!

Pripjevni psalam današnje mise

Izdaje: ŽUPNI URED RISIKA, 51516 Vrbnik; e-mail: nikola.radic@ri.t-com.hr

ADVENTSKI VIJENAC

Adventski vijenac je krug ili prsten od zimzelenog granja sa četiri svijeće. Postavlja se na stol u vrijeme došašća, kao simbol iščekivanja Božića. Svake nedjelje u došašću, pali se po jedna svijeća.

Nastanak i razvoj adventskog vijenca

Ideja adventskog vijenca izvorno je nastala u vrijeme došašća. Prvi adventski vijenac na svijetu 1838. u domu za siromašnu djecu "Das Rahe Haus" ("Trošna kuća") u Hamburgu. Mladi evangelički pastor i odgojitelj Johann Hinrich Wichern (1808. – 1881.) okupio je 1883. siročad s ulice te im u jednoj staroj i trošnoj kući ponudio novi dom. Svake je godine za vrijeme došašća sa svojim štićenicima organizirao trenutke molitve. U svome dnevniku zabilježio je, da se u došašću 1838. želeći pronaći način, kako bi svojim štićenicima došašće učinio što ljepšim, dosjetio da od prvog dana prosinca svakim danom za vrijeme molitve upale jednu svijeću. Wichern je stavljao svijeće na veliki drveni vijenac, koji bi na Božić zasjaao poput velikog svjetlosnog kruga sa 24 svijeće: 19 malih crvenih svijeća za dane u tjednu i četiri velike bijele svijeće za nedjelje došašća. Svake godine u došašću obavljali su ovaj kratak obred. Kako se za vrijeme molitve na vijenac stavljala i palila po jedna svijeća, taj se trenutak počeo nazivati "pobožnost sa svijećama". Oko 1851. Wichernovi su štićenici, drveni vijenac počeli ukrašavati zimzelenim grančicama, a s vremenom se umjesto drvenoga, počeo pletiti vijenac od zimzelenog granja. Taj se običaj proširio po evangeličkim obiteljima u Njemačkoj, a zatim u susjedne i prekooceanske zemlje. Na kraju 19. stoljeća prešlo se na četiri svijeće za četiri nedjelje došašća.

Nakon Prvog svjetskog rata i katolici su počeli raditi adventske vijence. Prvi se pojavio 1925. u katoličkoj crkvi u Kölnu, a potom 1930. u Münchenu. Oko 1935., u crkvama blagoslivljali su se adventski vijenci, koji su se nosili kućama.

Adventski vijenac čine dva temeljna simbola - krug i svijeće odnosno svijetlo. Krug ili prsten bez početka i kraja shvaća se kao simbol vječnosti i vjernosti. Adventski vijenac tumači se kao znak Božje vjernosti zadanim obećanjima. Ponekad se adventski krug tumači kao krug zemaljski s četiri strane svijeta. Vijenac je u antičko vrijeme predstavljao znak pobjede i u kršćanstvu je postao znak po Kristu dobivenoga spasenja. Zimzeleno granje upućuje na život koji ne prestaje, na život vječni. Ove grane podsjećaju i na Isusov ulazak u Jeruzalem, kada ga je narod pozdravljao. I danas ambrozijanska liturgija u adventu predlaže čitanje Isusova svečana ulaska u Jeruzalem. Svjetlo svijeća označava dolazeće svjetlo Isusa. Adventske svijeće, izvorno crvene i bijele boje upućuju na Isusovu žrtvu i pobjedu. Prema dugoj tradiciji na vijenac stavljale su se tri ljubičaste svijeće, znak pokore i obraćenja kao pripreme Isusova dolaska i jedna ružičasta, koja se palila kao izraz radosti zbog Isusova rođenja.

Prema jednoj tradiciji, prva svijeća nazvana je prorokova svijeća, druga betlehemska, treća pastirska, a posljednja svijeća anđela.

Postupno paljenje svijeća, znak je približavanja Božića.

(Iz: www.wikipedia.hr)

SV. KATARINA LABOURÉ I ČUDOTVORNA MEDALJICA

Sutra, u ponedjeljak, 28. studenog, je blagdan sv. KATARINE LABOURÉ. Bila je redovnica Družbe sv. Vinka, milosrdnica. Rodila se 1806., a umrla 1876. godine. Ova je skromna redovnica postala poznata po cijelom svijetu po "čudotvornoj medaljici" Majke Božje. Blažena Djevica je naime od nje u viđenju zatražila da dade napraviti tu medaljicu te da tu medaljicu i pobožnost vezanu uz nju proširi u Crkvi. To se viđenje dogodilo 27. studenog 1830., u subotu uoči prve nedjelje došašća. Spomen na taj događaj ove godine opet koincidira sa I. nedjeljom došašća pa niže donosimo njezino osobno svjedočanstvo o tom događaju.

".. U pola šest popodne, dok sam u dubokoj tišini meditirala, učinilo mi se da s desne strane kapelice čujem šum, kao šuštanje svilene haljine. Digavši pogled na tu stranu, ugledah presvetu Djevicu u visini slike sv. Josipa. Bila je srednjeg rasta, a toliko lijepa da mi je nemoguće opisati. Stajala je obučena u svilenu haljinu boje bijele zore, bez ovratnika i glatkih rukava. S glave joj se sve do nogu spuštala bijela koprena. Lice joj je bilo prilično otkriveno, a noge su joj oslonjene na zemaljskoj kugli, ili bolje, na polovici kugle, jer od nje vidjeh samo toliko. U rukama, uzdignutim u visini pojasa, na prirodan je način držala drugu, manju kuglu koja je predstavljala svemir. Oči su joj bile uprte u nebo, a lice joj je bilo izvanredno lijepo, ne bih ga mogla opisati. Odjednom, na njenim sam prstima primjetila prstenje ukrašeno dragim kamenjem, jedan prsten ljepši od drugoga; jedno prstenje je bilo veće. drugo manje, isijavajući pritom zrake koje bijahu jedne ljepše od drugih. Zrake su izlazile iz dragog kamenja. Veće je isijavalo dulje zrake koje su se neprestano povećavale tako da je čitava unutrašnjost bila toliko ispunjena da joj više nisam mogla vidjeti noge. Nemoguće je izreći što sam sve osjetila, i što sam naučila u trenutku kada je Sveta Djevica zemljinu kuglu uručila našem Gospodinu... U tom trenutku bila sam i nisam bila. Osjećala sam da se stvorio okvir oko Presvete Djevice, pomalo ovalan, u kojem su se u obliku polukruga, mogle pročitati ove riječi: 'O Marijo bez grijeha začeta, moli za nas koji se tebi utječemo'. Potom začuh glas koji mi reče: daj izraditi medaljicu po ovome uzoru. Svi oni koji će je nositi oko vrata dobit će velike milosti. Milosti će biti mnoge za one koji će je nositi s vjerom. Istog trenutka učini mi se da se okvir okrenuo. Ugledah naličje medaljice. Zabrinuta da saznam što se nalazi na naličju medaljice jednog dana nakon duge molitve začuh glas koji mi govori: 'Nalazi se slovo M, Marijin monogram, a iznad njega nalazi se križ. Temelj križa bijaše crta ili I, Isusov monogram. Ispod tih dvaju monograma bijahu Presveta Srca Isusa i Marije; prvo bijaše okruženo trnovom krunom, a drugo probodeno mačem...' "

Pod Djevičinim nogama vidjela je još zelenkastu zmiju sa žutim točkama...

(iz knjige: fra Zdravko Tuba, Čudotvorna medaljica dar Bezgrešne, Novi Marof 2001)